

Επίσκοπος Λογγίνος - Πατέρας 400 παιδιών! Μία συνέντευξη που αγγίζει την ψυχή!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Δεν είναι ακαδημαϊκός, ούτε εφευρέτης, ούτε εξωγήινος. Είναι εθνικός ήρωας στην Ουκρανία παρότι είναι Ρουμάνος. Γιατί; Επειδή είναι ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Είναι 50 ετών και έχει 400 παιδιά. Τα 33 από αυτά τα έχει υιοθετήσει, ενώ έχει την κηδεμονία των υπόλοιπων. Τα μεγαλώνει σε δύο μοναστήρια. Στο Μπαντσένι και στο Μποιάν.

Πρόκειται για τον επίσκοπο Λογγίνο. Τον γνωρίσατε πρώτη φορά μέσα από την ταινία «ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟ». Όταν γυρίστηκε η ταινία ήταν ο ιερομόναχος Μιχαήλ (Ζαρ).

Ξέρω ότι αυτή η ταινία άγγιξε πολλές ψυχές. Ξέρω πως άγγιξε τις ευαίσθητες χορδές πολλών. Είναι μία ταινία για αγγέλους και αγίους ή αλλιώς για αγάπη και χριστιανική ομολογία. Είναι για την ψυχή μία δοκιμασία. Η παρουσία του Θεού σε αυτό το μοναστήρι είναι έντονη, τα θαύματα καθημερινά.

Σας παρουσιάζω λοιπόν μία συνέντευξη του επίσκοπου Λογγίνου, εξίσου συγκινητική που ίσως βοηθήσει να αναθεωρήσουμε πολλά.

-Δοκίμασα πολλά στη ζωή μου αλλά όλοι οι δρόμοι με οδήγησαν στην εκκλησία,στην πίστη,στον Θεό.Εαν θα μου έλεγε κάποιος όταν έμεινα ορφανός και μόνος σε αυτόν τον κόσμο,πήγαινε στο μοναστήρι να γίνεις μοναχός,να υπηρετήσεις τον Κύριο,θα πήγαινα.Ο Θεός όμως μου έδωσε άλλον σταυρό,άλλον δρόμο,για να περάσω από πολλά βάσανα και θλίψεις και να φτάσω εκεί που βρίσκομαι σήμερα.Επειδή όταν έμεινα μόνος μου σε αυτόν τον κόσμο...

-Σε ποιά ηλικία;

-Στα δεκαέξι μου.Ήμουν μικρός και φιλάσθενος.Εργαζόμουν πολύ.Μία μέρα πήγαινα σχολείο και μία μέρα άρμεγα τις αγελάδες στην φάρμα για να μπορώ να ζήσω..Την νύχτα φύλαγα τις αγελάδες στην φάρμα,καθαρίζα, και το πρωί πήγαινα στο σχολείο.Όλα τα παιδιά έφευγαν από κοντά μου επειδή μύριζα κοπριά,εγώ όμως είχα μέσα μου ειρήνη...Και έτσι άρχισε η ζωή μου.Θυμάμαι όμως τον μεγαλύτερο πόνο μου...

Βγαίνοντας στο κατώφλι του σπιτιού μου και βλέποντας να βγαίνει ο καπνός από

τις καμινάδες των γειτόνων,ρωτούσα τον Θεό:

«Θεέ μου,γιατί δεν έχω και εγώ ξύλα για να ανάψω φωτιά;Και πήγαινα,έβαζα όλα τα μαξιλάρια όπως τότε που κοιμόμουν με την μητέρα-η μητέρα ήταν άρρωστη και ήταν πολύ δύσκολα-και έβαζα τα μαξιλάρια πάνω στην σόμπα,ντυνόμουν,σκεπάζομουν με το πουπουλένιο πάπλωμα και ήμουν πολύ ευτυχισμένος εκεί κοντά στην μητέρα μου.

Έτσι συνέχισα και όταν δεν την είχα.Μόνο που μου έλειπε η μητέρα και κοιμόμουν αγκαλιά με τα ρούχα της και την φωτογραφία της.Έτσι κοιμήθηκα πολλά χρόνια,η ψυχή μου όμως σχιζόνταν από την νοσταλγία της μητέρας μου.Επειδή σαν εκείνην δεν είχα κανέναν.

Και όταν πεινούσα,πάλι ρωτούσα τον Θεό:

«Κύριε,γιατί δεν έχω τουλάχιστον ένα κομμάτι ψωμί;»Αφού δεν έχω ξύλα,τουλάχιστον να έχω ψωμί!Αφού μου πήρες την μανούλα,Κύριε,τουλάχιστον δώσε μου κάτι απ'όλα αυτά!»

Αλλά ο Θεός δεν μου απαντούσε τότε,επειδή δεν ήταν η στιγμή να μου απαντήσει,αλλά μου απαντάει σήμερα.Εαν είχα τότε απ'όλα,δεν θα είχαν αυτά τα τετρακόσια παιδιά σήμερα,αυτά που έχουν.

-Πώς ξεπεράσατε αυτό το γεγονός που σας σημάδεψε,τον θάνατο της μητέρας σας;
-Διάβαζα όλο το βράδυ προσευχές,επειδή είχα μέσα μου έναν φόβο όταν νύχτωνε.Ήμουν μόνος στο σπίτι,διάβαζα προσευχές και έβαζα το βιβλίο κάτω από το μαξιλάρι.Μέχρι να κοιμηθώ όμως έβρεχα το μαξιλάρι με τα δάκρυά μου.Μου ήταν πολύ δύσκολο!Όμως αισθανόμουν και κάτι σαν ανακούφιση...δεν λέω ότι είδα κάτι,αλλά αισθανόμουν σαν να βρισκόμουν υπό την φροντίδα κάποιου.Αυτό είπε και η μητέρα πριν πεθάνει,ήταν τα τελευταία της λόγια:«Δεν έχω σε ποιόν να σε αφήσω,εαν σε αφήσω σε εκείνο το μέρος ή κάπου αλλού δεν θα σου φερθούν καλά,γι αυτό σε αφήνω στα χέρια του Θεού.Αυτός θα σε φροντίζει!

-Πότε σκεφτήκατε να πάτε στο μοναστήρι;Πώς σας ήλθε η ιδέα να ξεκινήσετε το μοναστήρι στο Μπαντσένι;

Εγώ πέρασα πολλά στη ζωή μου.Παντρεύτηκα,είχα οικογένεια,είχα τρία παιδιά-ή θα έλεγα την έχω και σήμερα,πνευματική οικογένεια.Είχα μία ζωή ήσυχη,ήμουν ιερέας,λειτουργούσα...όμως στην καρδιά μου είχα πόθο να πάω στο μοναστήρι.

Όταν έβλεπα μοναχούς ή μοναχές στα μοναστήρια ή έρχονταν σε εμάς ή όταν ήλθαν οι καλύτεροι καιροί για την χώρα,οι ευλογημένοι....Ο πατέρας Υάκινθος ερχόνταν σε εμάς και όταν πέθανε,όλο το χωριό έτρεχε για να δει πως είναι ένας μοναχός.Ο πόθος ήταν μεγάλος,αλλά δεν ήξερα ότι ο καθένας θα μπορούσε να πάει στο μοναστήρι να αγαπήσει τον Θεό.Σκέφτηκα ότι εκεί πηγαίνουν άνθρωποι εκλεκτοί.Όταν ήμουν στο μοναστήρι και κυμάτιζαν από τον αέρα οι μανδύες των μοναχών,όταν περνούσαν από κοντά μου,εμένα μου φαίνονταν πως με νανουρίζουν,τόσο καλά αισθανόμουν.

Έπειτα αποφασίσαμε με την πρεσβυτέρα-είχαμε ήδη τρία παιδιά-να υπηρετήσουμε τον Θεό με πιο σκληρή άσκηση,να μην κοιτάμε τα του σώματος αλλά τα της ψυχής.Ένα ολόκληρο βράδυ συζητήσαμε και είχαμε την ίδια σκέψη:Να υιοθετήσουμε ορφανά.

Σίγουρα πήγαμε μαζί με την πρεσβυτέρα στο ορφανοτροφείο.Κοιτάγαμε,και όλο τρυγυρνούσαμε γύρω από ένα άρρωστο παιδί.

Μου λέει τότε:

-Τι όλο τριγυρίζεις κοντά του;Τόσα παιδιά υγιή βρίσκονται εδώ!Γιατί δεν κοιτάς τα άλλα;

Λέω τότε;«Ναί, πάμε στα άλλα παιδιά».Πάλι κοντά του όμως τριγυρνούσα και

έλεγα:«Κοίτα το καημένο,δεν έχει κανέναν.Ποιός θα το βοηθήσει,ποιός θα το ταΐσει,ποιός θα το πλύνει;....και τελικά έτσι αποφασίσαμε και πήραμε τα δύο πρώτα παιδιά.

-Σε ποιάν ηλικία παντρευτήκατε και πότε μπήκατε στο μοναστήρι;
-Παντρεύτηκα 22 ετών,25 ετών χειροτονήθηκα και έπειτα το 1997 εγώ και η πρεσβυτέρα γίναμε μοναχοί-η πρεσβυτέρα μου είναι τώρα η μοναχή Σαλώμη.Τα παιδιά μας είναι όλα παντρεμένα,έχουμε και εγγονάκια,εμείς όμως συνεχίσαμε να υπηρετούμε τον Θεό από αυτόν τον δρόμο.Η μοναχή Σαλώμη ασχολείται πιο πολύ με τα παιδιά που έχουν Εϊτζ,μαζί με τις μοναχές απο την Μονή Μποιάν.

-Πόσες μοναχές ζουν εκεί;
-Εκατόν τριάντα μοναχές,οι οποίες φροντίζουν τα παιδιά

Δεν σκεφτηκα ποτέ ότι μπορεί να έχω τόσα παιδια

-Θυμάστε όταν πήρατε το πρώτο παιδί και το πήγατε στο μοναστήρι;
-Τα πρώτα παιδιά τα πήρα στο μοναστήρι το 1991-92.Έπειτα πήρα δύο αδελφάκια που και αυτά τα υιοθέτησα.

Ανυπομονούσα να γυρίσω στο σπίτι,να τους κάνω το μπάνιο τους,πολύ μου αρέσει να κάνω μπάνιο στα παιδιά και να τα βάζω για ύπνο.Ότι έκανε η μητέρα μου,ήθελα να κάνω και εγώ:να τα φιλήσω και να τα αγκαλιάσω.

Εγώ ρωτούσα το βράδυ την μητέρα μου:«Μαμά,με ποιόν θα κοιμηθείς;Ήμασταν

τέσσερα παιδιά.Εγώ επειδή ήμουν το μικρότερο και η μητέρα μου έλεγε:«με εσένα».Έτσι και εγώ,όταν με ρωτούσαν:«Πατέρα,με ποιόν θα κοιμηθείς;»εγώ τους έλεγα:«Με εσάς»Αυτή ήταν η ευτυχία μας,επειδή μπορούσα να τα χαϊδέψω και να απαλύνω τον πόνο τους.

-Και συνεχίσατε στο μοναστήρι.Από εκεί τα πήρατε στο μοναστήρι.Έπειτα,όλο πήρατε και πήρατε...

-Όλους θα τους έπαιρνα σπίτι.Σίγουρα δεν σκέφτηκα ποτέ ότι θα έχω κάποτε τόσα παιδιά.

-Τετρακόσια!

-Ναι.Και πάλι λίγα είναι.Πιο πολλά θα ήθελα,έχουμε την δυνατότητα.Δεν πρέπει μόνο να τα πάρεις αλλά να τους δείξεις και γονική στοργή.Σε εμάς δεν είναι όπως στα κρατικά,που τα κρατάνε μέχρι τα 18 τους.Τα παιδιά είναι δικά μας για όλη τους τη ζωή.Παντρεύτηκαν,τους κάναμε σπίτια...

-Έχετε παιδιά τόσο μεγάλα που ήδη παντρεύτηκαν;!

-Ναι,πολλά παιδιά παντρεύτηκαν,τώρα έχουμε από αυτά και εγγόνια.Όλο και πολλαπλασιάζονται και κάθε χρόνο φτιάχνουνε 10-20 σπίτια.Συνεχίζουμε.Μας δώρησαν γη,θα φτιάξουμε εκεί σπίτια για τα παιδιά...Να τα μεγάλωσεις και να τα πετάξεις μετά στον δρόμο;Δεν πάει.Εαν τους δώσεις ένα σπιτάκι,μία δουλίτσα,τότε και αυτά με την σειρά τους θα συνεχίσουν να κάνουν το καλό,έτσι όπως τα μάθαμε εμείς.

-Σεβασμιώτατε πατέρα Λογγίνε.Δεν αποφύγατε να πάρετε κοντά σας παιδιά με αναπηρίες και με Έιτζ.Γιατί το κάνατε αυτό;Δεν θα σας ήταν πιο εύκολο να πάρετε παιδιά υγιή-εγκαταλελειμένα,αλλά υγιή-και να τα μεγαλώσετε;

-Το σκέφτηκα και πολλοί με τρώμαζαν λέγοντάς μου πως θα είναι πολύ δύσκολα.Τότε αλήθεια μου ήταν δύσκολο.Τώρα όμως δεν μου είναι καθόλου δύσκολο,επειδή είμαστε πολλοί μοναχοί στο μοναστήρι.

-Πόσοι είστε;

-Ογδόντατρεις.Και αυτοί στην συνέχεια θα σηκώσουν τον σταυρό που σήκωσα και εγώ.Βρίσκονται δίπλα μου,με βοηθούν πολύ,όπως και οι μοναχές από το γυναικείο μοναστήρι που έφτιαξα εκεί που ήταν η ενορία μου.Εκεί υπάρχει θαυματουργή εικόνα της Παναγίας(Μποϊαν),μπροστά στην οποία θεραπεύτηκαν πολλά παιδιά.Δεν φοβήθηκα και δεν φοβάμαι ούτε τώρα,επειδή όταν πήρα τα παιδιά,εκείνα διάλεξαν εμένα και όχι εγώ τα παιδιά

-Πώς;

-Όταν έμπαινα εκεί,άπλωναν όλα τα χέρια τους και μου έλεγαν »Μαμά!«.Δεν με

έλεγαν πατέρα,με έλεγαν μαμά.Υπήρχαν άρρωστα παιδιά που δεν τα έπαιρνε κανένας.Έπαιρναν όλοι τα υγιή.Μάχη γινόνταν.Εγώ έπαιρνα όλα εκείνα τα παιδιά που δεν έπαιρνε κανένας.Έπαιρνα 10-15 την φορά.Είμαι όμως πολύ ευτυχισμένος!Δεν μπορώ να εκφράσω πόση χαρά έχω στην ψυχή που ό Θεός μου έδωσε έλεος και οίκτιρμό.

Και εσύ φοβάσαι;Δεν θα με πάρεις;

- Πότε αποφασίσατε να πάρετε παιδιά με Έιτζ;Πώς το αποφασίσατε;

-Η πρώτη περίπτωση ήταν ένα κοριτσάκι.Πήγα στο ορφανοτροφείο-έφερνα γάλα κάθε πρωί.Ο γιατρός εκεί μου είπε:«Θέλεις να δεις ένα παιδί με Έιτζ;»

Είπα:«Θέλω να δω.Δεν είδα ποτέ μου»Και μπήκα.Τέσσερις πόρτες πέρασα μέχρι να φτάσω στο παιδί αυτό και ήταν μόνο του.Ήταν δύο ή τριών μηνών.Ήταν κόκκινη από το κλάμα.Έκλαιγε,σταματούσε και ξανά έκλαιγε,αλλά κανείς δεν την άκουγε.Πότε-πότε έμπαινε η νοσοκόμα,την τάιζε,την άλλαζε και έτσι τελείωναν όλα.Δεν υπήρχε κανείς να μείνει κοντά της,να την φροντίσει.

Τότε εγώ έβαλα τα χέρια πίσω στην πλάτη,βλέποντας τους γιατρούς πως φυλάγονταν.Το έκανα μην τυχόν την αγγίξω και μολύνω τα άλλα παιδιά.

-Σκεφτήκατε τα παιδιά,όχι τον εαυτό σας.

-Τα παιδιά σκέφτηκα,μήπως τα μολύνω με κάτι.Έφυγα και οδηγούσα μόνος το αυτοκίνητο.Προχωρώντας στον δρόμο,ενώ είχα φτάσει κοντά στο μοναστήρι-και μη νομίσει κάποιος πως δεν ξέρω τι μου συνέβη-εμφανίστηκε το παιδί εκείνο

μπροστά στο αυτοκίνητο...Σαν να ήταν στον αέρα το κοριτσάκι εκείνο και μου χαμογελούσε από το κρεβατάκι της.Είχε πονέσει η ψυχή μου όταν την αντίκρυσα και μου φάνηκε σαν να μου λέει«Και εσύ με φοβάσαι;Δεν θα με πάρεις;»

Μείωσα ταχύτητα και άρχισε να με πονάει το κεφάλι.Μόλις έφτασα στο μοναστήρι άφησα το αυτοκίνητο και πήγα στο δάσος να περπατήσω,αισθανόμουν ένα βάρος..Ξαφνικά,βλέπω μπροστά στα μάτια μου εκείνο το κοριτσάκι.«Δεν φοβάμαι.Θα σε πάρω»της λέω.Όλα τότε εξαφανίστηκαν,ακόμη και ο πονοκέφαλος. Πήγα στο μοναστήρι και παρακάλεσα τους μοναχούς:«Ετοιμάστε ένα όμορφο δωμάτιο, με νερό,θα πάω αύριο να την φέρω».

Το βράδυ εκείνο έφερα τα πιο ωραία έπιπλα.Παρακάλεσα κάποιους φίλους μου να μου φέρουν το πιο όμορφο κρεβάτι για το πιο δυστυχισμένο πλάσμα.Να δείτε όμως το κορίτσι.Ένας άγγελος είναι..!

Το πρώτο θαύμα.«Εαν δεν ακούσεις,αύριο θα πεθάνει»

-Πόσων ετών είναι τώρα;

-Είναι 12 ετών,αλλά μόνο στην αγκαλιά μου κάθεται.Όταν με βλέπει φωνάζει:»Πατέρα»,και τους παραμερίζει όλους για να φτάσει πρώτη κοντά μου.

Έτσι μικρούλα λοιπόν την πήρα.Κατά τρόπο θαυμαστό από τις 2 εως τις 4 το πρωί, όταν στο μοναστήρι κάνουμε Θεία Λειτουργία ποτέ δεν κοιμάται.Ξυπνούσε,την είδα μία φορά στην εκκλησία-αν και δεν επιτρέπεται.Όταν έβλεπε άλλα παιδιά έτρεμε,τόσο πολύ ήθελε να παίξει μαζί τους,αλλά δεν την αφήναμε να έλθει σε επαφή με τα άλλα παιδιά.

-Φοβόσασταν μήπως μολύνει τα άλλα παιδιά;

-Όχι,το είχαν απαγορεύσει οι γιατροί.Μας είπαν να κοιμάται χωριστά,να τρώει μόνη της.

-Απομονωμένη;

-Ναι,πλήρως απομονωμένη.Στην εκκλησία όμως κυκλοφορούσε ελεύθερα.Εμείς οι μεγάλοι την παίρναμε αγκαλιά και την φιλούσαμε αφού δεν υπήρχε κάτι να φοβηθούμε,αλλά για να μην υπάρξει πρόβλημα με τους άλλους.Και το βράδυ λοιπόν τριγυρνούσε στον ναό,πήγαινε κοντά στον κάθε μοναχό και τραβούσε το κομποσχοίνι και χαμογελούσε στον καθένα.Δύο ώρες,όσο κρατούσε η Θεία Λειτουργία.

Μία φορά φώναξα κάπως πιο αυστηρά:«Τα παιδιά τέτοιαν ώρα πρέπει να κοιμούνται.Γιατί είναι στην εκκλησία;»Ποτέ δεν ήθελε να κοιμηθεί εκείνη την ώρα και με το έλεος του Θεού θεραπεύτηκε!

Ένας ιερομόναχος που πολύ την αγαπούσε,ο πατήρ Σιλουανός μου έλεγε:

«Δεν μπορείτε να κάνετε κάτι για να μην πεθάνει;»

Εμείς περιμέναμε ότι θα πεθάνει,μέρα παρά μέρα.Εαν όχι σήμερα,αύριο.Έτσι μας έλεγαν οι γιατροί.Αυτό επειδή είχε μία βαριά μορφή Έϊτζ,4ου βαθμού,δεν ξέρω πως το λένε εδώ στην Ρουμανία.

Εγώ είπα ότι δεν μπορώ να κάνω τίποτα και έδειξα τον ουρανό.Ο π.Σιλουανός τότε άρχισε να κλαίει και μαζί του έκλαιγα και εγώ και... ο ελεήμων Θεός την θεράπευσε.Όταν έκαναν αναλύσεις στο παιδί,είδαν ότι δεν είχε πια τίποτα.

Η θαυματουργή εικόνα της Παναγίας του Μποϊαν

-Είναι το μόνο παιδί, από τα τετρακόσια, στο οποίο έγινε κάποιο θαύμα;

-Έχουμε ογδόντα δύο παιδιά με Έϊτζ και θεραπεύτηκαν επτά.

-Ήταν θαύμα Θεού;Είστε πεπεισμένος;

-Ναι,είμαι πεπεισμένος ότι ήταν θαύμα Θεού.Κανείς δεν μπορούσε να κάνει κάτι άλλο.Εμείς δεν αποκλείουμε την ιατρική,δεν είμαστε ενάντια.Άλλωστε παίρνω τα φάρμακα που μου έδωσαν οι γιατροί για την καρδιά.Μάλιστα τα παιδιά με Έϊτζ ξέρουν πως είμαι άρρωστος σαν εκείνα και ότι παίρνουμε τα ίδια φάρμακα.Θέλω να τους δώσω θάρρος.

-Τους είπατε ότι έχετε Έϊτζ;

-Όχι,τους είπα ότι είμαι άρρωστος σαν και εκείνα.Να πω πω ψέματα δεν

μπορώ,αλλά τους είπα:«Κοιτάχτε τα φάρμακά μου.Έχω και κόκκινα και άσπρα και έγχρωμα»,επειδή κάποιος έπιασε ένα από τα μεγαλύτερα παιδιά με 'Είτζ,έναν 11χρονο και του είπε:

«Εσύ ξέρεις τι αρρώστια έχεις;Αυτό και αυτό».

Εκείνο τότε άρχισε να κλαίει δυνατά και να φωνάζει:«Γιατί με έφερε η μαμά μου σε αυτόν τον κόσμο;Δεν θέλω να ζήσω πια».

Τότε οι αδελφές μου είπαν:«Ελάτε επειδή είναι πολύ στενοχωρημένος,δεν τρώει και όλο κλαίει».

Πήγα εκεί και του είπα:«Σεργκί και εγώ είμαι άρρωστος σαν εσένα,κοίτα,παίρνω χάπια και φάρμακα.Πρέπει όμως να πιστεύουμε,για να πάνε όλα καλά.Τι αδέλφια είμαστε αν θυμώνεις έτσι;Εγώ περίμενα να είσαι δυνατός να με βοηθήσεις και εμένα,και τώρα...»

Άρχισε τότε να γελάει και είπε:«Πατέρα,εγώ σε αγαπώ!Δεν θα ξανακλάψω ποτέ!»

Και από τότε το παιδί είναι εύθυμο.Με τον καιρό όμως πρέπει να τους πούμε την αλήθεια,για να μην το κάνει κάποιος ξένος και τους προκαλέσει πόνο.

Δεν ξέρω...Είναι τόσο όμορφα και τόσο καλόψυχα...Εαν κάποτε τα επισκεφτείτε θα δείτε ότι αυτά τα παιδιά είναι λες και κατέβηκαν από τον ουρανό.Φαίνεται όμως ο πόνος στην καρδιά τους.Φαίνεται!

Αφήστε τον να πεθάνει ήσυχα,δεν έχουμε τι να του κάνουμε!

Είχαμε ένα άλλο παιδί με δύο καρκίνους.Το βράδυ, όταν έπαιρνε την τελευταία του πνοή το παιδί αυτό,ήλθαν όλοι οι γιατροί,κοίταξαν και είπαν:

«Αφήστε τον να πεθάνει ήσυχα,δεν έχουμε τι να του κάνουμε».

Ήταν δύο ετών και ζύγιζε έξι κιλά,ανέδυε μία μυρωδιά έντονη,ήταν σε άσχημη κατάσταση.

Τον πήρα στην αγκαλιά μου και άρχισα να κλαίω δυνατά.Το λυπόμουν τόσο πολύ που είπα:«Να ήταν εδώ η μαμά..!».Στον μεγάλο πόνο μόνο η μητέρα μπορεί να

απαλύνει τον πόνο.Ο καθένας είχε ή έχει μητέρα και ξέρουμε πως όταν πονάμε,εαν εκείνη κολλήσει τα χείλη της στο μέτωπό μας ή μας αγκαλιάσει,ξεχνούμε τα πάντα.

Μέσα σε αυτόν τον πόνο,έκλαιγα με το παιδί αγκαλιά και σκέφτηκα:εαν ήταν η μαμά του εδώ να τον αγκαλιάσει, θα του ήταν πιο εύκολο ακόμη και να πεθάνει.

Αλλά ο Θεός έκανε το θαύμα Του.Τον πήγα μπροστά στην εικόνα της Παναγίας του Μποϊάν και όπως τον κρατούσα αγκαλιά τον έβαλα μπροστά στην εικόνα.Δεν ήταν κανείς εκεί και άρχισα να προσεύχομαι:

«Παναγία μου,δεν έχει κανέναν σε αυτόν τον κόσμο.Είναι ένα ορφανό.Εαν μπορείς βοήθησέ το!»

Το παιδί άρχισε να αναπνέει ξανά αφού μέχρι τότε ανέπνεε δύσκολα.Άρχισε να κουνάει τα χέρια του,το κεφαλάκι,τα πόδια...το πρωί μάλιστα άρχισε να τρώει.Τώρα είναι δόκιμος στο μοναστήρι μας,Ιωάννη τον λένε.

-Πώς »μοιράζεστε«στα παιδιά;

-Με ένα φιλί.Τα αγκαλιάζω.Πιο πολύ όμως κλαίω όταν δεν τα βλέπω.Στα άρρωστα παιδιά,όταν μπαίνω και βλέπω τον πόνο,όταν βλέπω αυτά που δεν έχουν πόδια,χέρια,που κάθονται μόνο στο κρεβάτι-υπάρχουν αρκετά παιδιά σε αυτήν την κατάσταση-μου έρχεται να κλάψω,αλλά δεν μπορώ επειδή πρέπει να τα ενισχύσω,τους χαμογελάω πάντοτε.Αν δω κάποιον που θέλει να κλάψει,του το

απαγορεύω.Για τα παιδιά,επειδή πρέπει να βλέπουν ότι όλοι είμαστε ευτυχισμένοι και σηκώνουμε τον σταυρό μας.

Σίγουρα ο Θεός εργάζεται στην καρδιά τους.Ο Θεός στέλνει κάτι το ξεχωριστό σε αυτά τα παιδιά.Δεν λέω ότι δεν υπάρχουν προβλήματα,αλλά σε εμάς όλα,δεν ξέρω γιατί,σκεπάζονται με μία θεϊκή αγάπη,με κάτι το ουράνιο,που μας δίνει αυτή την δύναμη.Δεν ξέρω πως βρίσκω τόση δύναμη-σίγουρα από το Θεό-για να δώσω σε όλα την ίδια αγάπη.

Δεν επιθύμησα ποτέ να γίνω επίσκοπος

-Σας μένει καιρό να κάνετε τον κανόνα σας;Τώρα είσαστε βοηθός επισκόπου.Τα

καταφέρνεται. Πιστεύω ότι τώρα παλεύετε πιο πολύ με τον χρόνο.

-Σίγουρα είναι πολύ πιο δύσκολα. Δεν επιθύμησα ποτέ να γίνω επίσκοπος, πρώτον επειδή είμαι ανάξιος και δεύτερον πρέπει να αφιερώνω πολύ χρόνο στα παιδιά. Πολλές φορές δεν κοιμάμαι τη νύχτα. Πρέπει να έχουμε φαγητό και ρούχα εγκαίρως. Επίσης να έχουμε ζέστη, φάρμακα, νοσοκομεία. Πολλά παιδιά τα εγχειρίσαμε στο εξωτερικό, στην Γερμανία και σε άλλες χώρες, είναι πολύ δύσκολο. Τώρα είμαι ακόμη πιο απασχολημένος. Ο Θεός με το έλεός Του με βοηθάει να μην αφήσω κάτι στην άκρη.

-Καταφέρνεται να τους δείτε όλους καθημερινά;

-Εάν βρίσκομαι εδώ, προσπαθώ να τους δω όλους. Τελευταία όμως τους βλέπω λιγότερο συχνά και αυτό με κάνει να υποφέρω. Αυτό με κάνει να μην κοιμάμαι τη νύχτα, να είμαι ανήσυχος, ακόμη και να κλαίω. Για ποιο λόγο; Επειδή δεν μπορώ να δω τα παιδιά μου αφού με στέλνουν σε άλλα μέρη. Να τώρα έλειψα μία εβδομάδα στην Σύνοδο. Πηγαίνω για Θείες Λειτουργίες σε άλλες αρχιεπισκοπές και έτσι λείπω πάλι δύο-τρεις μέρες και πονάει η ψυχή μου

-Σκέφτεστε πως ίσως είναι καλά για εκείνα τώρα, ξέροντας πως έχουν τώρα έναν πατέρα-αρχιερέα; Δεν είναι μικρό πράγμα

-Δεν μπορώ να απαντήσω επειδή δεν αισθάνομαι ακόμη επίσκοπος. Και δεν ξέρω αν θα το αισθανθώ ποτέ. Μην αμαρτάνω όμως, η Θεία Χάρη παραμένει Θεία Χάρις... παρακάλεσα την Σύνοδο να μην με κάνουν επίσκοπο αλλά αποφάσισαν ερήμην μου, και τώρα που πήγα μου είπαν: «Τι, εσύ τα βάζεις με την Σύνοδο και την Εκκλησία;» και αναγκάστηκα να πάω.

Δεν το αισθάνομαι όμως επειδή είναι κάτι πολύ υψηλό για εμένα, δεν μπορώ να το εννοήσω ακόμη.

Εγώ όμως παρέμεινα πατέρας, έμεινα κοντά στους χριστιανούς μου, όπως ήμουν είμαι, ακόμη κι αν είμαι επίσκοπος ή ιερέας, έχω ευθύνη μπροστά στον Θεό και όλοι είμαστε το ίδιο. Όταν θα βρεθούμε ενώπιον του Θεού θα δώσουμε λόγο για το τι κάναμε σε αυτήν την ζωή. Πιστεύω ότι για εμάς τους αρχιερείς θα είναι πιο δύσκολο να απαντήσουμε μπροστά στον Κύριο.

-Είστε σχεδόν πενήντα ετών. Μετανοιώνετε για κάτι;

-Μετανοιώνω που μπορούσα να κάνω περισσότερα και δεν έκανα. Δεν μπόρεσα να γίνω κοινωνός του πόνου πολλών ανθρώπων.

Για πολλά χρόνια ασχολήθηκα με το χτίσιμο εκκλησιών σε διάφορα χωριά, με την βοήθεια των ανθρώπων. Ήμουν απασχολημένος και δεν είχα χρόνο να ακούσω τον πόνο του λαού. Έπρεπε καλύτερα να κάνω για τον Θεό επειδή η ζωή αυτή περνάει γρήγορα, σύντομα θα φύγουμε από εδώ. Ευχαριστώ τον Θεό για την κάθε ημέρα που ζω, αφού αισθάνομαι αρκετά άρρωστος. Έπαθα τρία εμφράγματα και κουράζομαι ευκολότερα τώρα. Όταν μπορούμε να κάνουμε κάτι, τότε να το κάνουμε. Το κάθε τι

στον καιρό του για να μην περνάει μάταια.Ο Θεός δεν θα μας κρίνει για τις αμαρτίες μας αλλά για το καλό που μπορούσαμε να κάνουμε και δεν κάναμε.

Πηγή εδώ

Από το περιοδικό »Lumea monahilor«τεύχος 83/2014

Επιμέλεια/Μετάφραση, π.Γεώργιος Κονισπολιάτης-proskynitis.blogspot.